

موفقیت‌های دیپلماتیک کشور راز عصبانیت ظریف و روحانی

مواضع پراکنده، تقلیل‌گرایانه و متناقض ظریف نشان‌دهنده عصبانیت او از دستاوردهای سیاست خارجی کشور بدون توافق با آمریکا است.

به گزارش سایت خبری پرسون، روزنامه کیهان در ستون خبر ویژه خود نوشت: روزنامه وطن امروز با طرح این پرسش که ظریف از چه چیزی عصبانی است؟ نوشت: ظریف بار دیگر برای دفاع از کارنامه ناموفق دیپلماسی خود، زبان گشود. او در اینستاگرام، یک‌باره در نقش یک واقع‌گرا ظاهر شد و به تجویز نسخه توجه به واقعیات و امکانات و پرهیز از آرزومندی پرداخت. ظریف در ادامه در کلاب‌هاوس ظاهر شد. وی پس از خلق دوگانه «دیپلماسی-میدان» در بهار ۱۴۰۰، به دوگانه‌سازی «آرزومندی-واقع‌نگری» روی آورد.

دوگانه‌سازی، گویی تنها تخصص تیم روحانی-ظریف است، چراکه خشت اول این بنا را حسن روحانی سال ۹۲ با ساخت دوگانه «امنیت-معیشت» و جمله معروف «هم چرخ سانتریفیوژها بچرخد و هم چرخ کارخانه‌ها» بنیان گذاشت.

ظریف در حالی که در گفت‌وگوی تاریخ شفاهی با مرکز تحقیقات استراتژیک ریاست جمهوری می‌گوید رئالیسم (واقع‌گرایی) و مفروضات آن در روابط بین‌الملل را قبول ندارد، امروز مقامات کشور را با ادعای دوری از واقعیات شمات کرده و آرزومندی آنها را علت اصلی عقب‌ماندگی توسعه کشور می‌داند.

نگارش متن پراپراد برجام و تفسیر ظریف از آن، جز از نگاه ایده‌آلیستی آقای دیپلمات نشأت نمی‌گیرد. از همه مهم‌تر پیش‌بینی قاطع ظریف مبنی بر اینکه ترامپ نمی‌تواند از برجام خارج شود، بیش از هر نکته‌ای، بیانگر ادراک ایده‌آلیستی ظریف از سیاست بین‌الملل بوده است.

برای اثبات آرزومندی ظریف که او را محق ژست واقع‌گرایی نمی‌کند، مثال‌های تاریخی دیگری نیز وجود دارد. وی در آخرین روزهای وزارتش این‌گونه با حسرت به خوش‌خیالی و آرزوهای حاکم بر دیپلماسی در دولت اعتدال اعتراف می‌کند: «اگر درباره ضرورت کار متوازن با شرق و غرب به یک اجماع ملی رسیده بودیم و از یک سو با خوش‌خیالی، دوستان دوران سختی را در سراب طمع سرازیر شدن شرکت‌های غربی از خود نرنجانده بودیم و از سوی دیگر از همه امکانات برجام برای ایجاد منافع اساسی اقتصادی برای همه کنشگران- به شمول شعبات خارجی شرکت‌های آمریکایی- بهره برده بودیم، هم دوستان مان سرخورده نمی‌شدند و در دوران سختی رهایمان نمی‌کردند و هم ترامپ برای فشار حداکثری با مانع جدی سرمایه‌داران جهانی- از جمله در داخل آمریکا- مواجه می‌شد.»

ظریف که بارها در طول ریاست خود بر پرونده مذاکراتی، وعده‌های محکمی در لغو تحریم‌ها می‌داد، حالا می‌گوید برجام از همان اول هم قرار نبوده تحریم‌ها را بردارد و با هدف شکست پروژه «امنیتی‌سازی» ایالات متحده و صهیونیست‌ها پیش رفته است!

ظریف چرا عصبانی است؟ حرکات انتحاری ظریف به این خاطر است که راهبرد سیاست خارجی دولت سیزدهم، برخلاف تصور ظریف و همفکرانش در حال ثمردهی است و سیاست اصلی و مرکزی دیپلماسی روحانی و ظریف که وابستگی همه مولفه‌ها به آمریکا و اروپا بود، به یک راهبرد رسوا تبدیل شده است. روابط منطقه‌ای ایران با رقبای همسایگان ایران و اختلافات با آنها که آقای ظریف روزی برای حل آن پیش پای اعراب زانو هم زد، به ائتلاف‌ها و روابط اقتصادی ذیل راهبرد همسایه‌گرایی تبدیل شده است. همچنین دیپلماسی میدان در تثبیت محور مقاومت پیروز شده و منطقه، از مصر تا عربستان برتری منطقه‌ای ایران را پذیرفته است.

در ابعاد نظم جهانی، چینی‌ها که روحانی و ظریف آنها را پشت در معطل کرده و تا سال‌ها در پکن سفیر تعیین نمی‌کردند، امروز تبدیل به اهرم ثبات‌ساز در منطقه و جایگزین آمریکا شده‌اند و در این بین مناسبات ایران با چین و روسیه شکل راهبردی‌تری به خود گرفته است.

روند تضعیف هژمونی آمریکا که آقای ظریف از آن به عنوان قلدر محله (Bully) یاد می‌کرد، در جهان شتاب بیشتری گرفته است. همچنین دیپلماسی کریدوری ایران در حال شکل‌گیری است که می‌تواند ایران را تبدیل به هاب ترانزیتی کند.

در این شرایط ایران علاوه بر غنی‌سازی سطح بالای اورانیوم و تعطیل کردن تعهدات برجامی، تعامل با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی را هم حفظ کرده است. از سویی اخیراً دیپلماسی حقوق بشری با تبادل زندانی با اروپا جواب داده است و منابع خبری از تلاش‌های بی‌وقفه آمریکا برای حفظ کانال‌های تبادل پیام با تهران به منظور تبادل چند زندانی آمریکایی خبر می‌دهند و اخبار زیادی درباره ارزهای بلوکه ایران که در آستانه آزادسازی است، در رسانه‌ها مطرح شده است.

همه این موفقیت‌های دیپلماتیک در فضای زندگی بدون توافق با آمریکا رقم خورده است که روحانی و ظریف مدعی بودند بدون توافق یا پذیرش FATF حتی واکسن کرونا هم پیدا نخواهیم کرد. شاید این دستاوردهای بزرگ دیپلماسی کشور است که محمدجواد ظریف را آشفته‌خاطر و خشمگین کرده است.